

Stále je co objevovat a to i v místech, kde má člověk pocit, že už to tam docela i poznal.

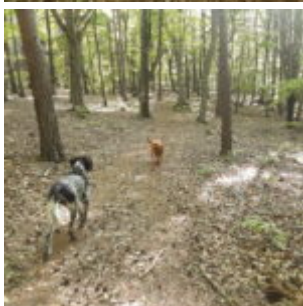
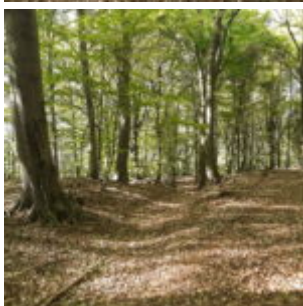
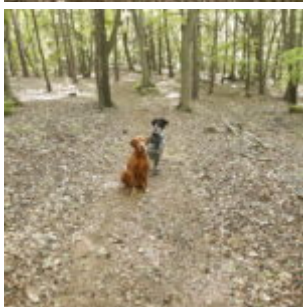
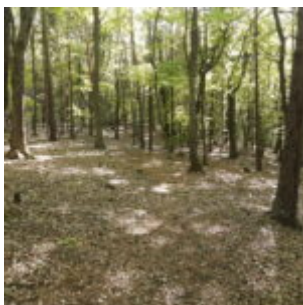
V neděli jsem se vydala s ohaříkama na kopeček. Když jsme vycházeli, neměla jsem stanovený směr, kam vyrazíme, ale bylo jasně daný, že musíme jít od hřbitůvku sadem a pak se rozhodneme, kam zamíříme. Louka za domem už je totiž nejen hodně vzrostlá, ale taky koníkama obsazená. Mimochodem - jsou tam nádherný jedinci. To konstatoval i Brtník - nekoňochlověk. Je jich tam tak odhadem deset a z toho tak tři-čtyři, nevím přesně, poníci a pěkně se to tam popásá a vyvaluje. Předpokládám, že je tam z jejich ohrad přesunuli, jako živý sekačky. Mimochodem - je to fajn, odjíždět do práce a než nalezete do auta, pokochat se pohledem na tyhle nádherný tvory, kdy louku už osvětluje ranní sluníčko a kolem je ještě noční opar.

Než jsme vypadli s ohaříkama ze zahrady "zalígrovala" jsem Mousese v Domečku. Respektive jsem ho zase vnutila Brtníkovi, aby mu chvíli dělal animátora, než zmizíme. Tudíž jsem měla volný ruce v tom, kam půjdeme. V půlce cesty starým sadem jsem se zastavili u paní Kikinový a já chvílku poslouchala, jak tam mladý vyřvávají. To se nelíbilo jejich máteři a tak s velkým křikem prolítla kolem. "Jojo, už jdu!" souhlasila jsem s ní v duchu a pohnuli jsme se dopředu. "A půjdeme zase nahoru, ke kostelíčku, však je tam pěkně." A to jsem ešče netušila, jak moc pěkně.

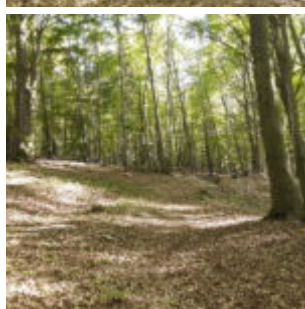
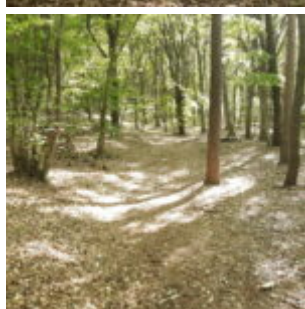
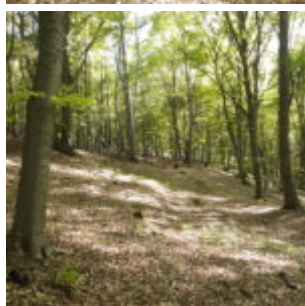
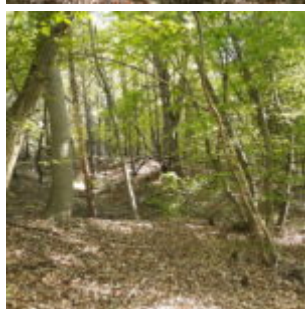
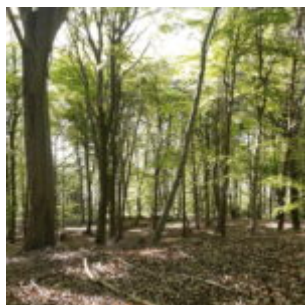
Cestou vzhůru jsem občas zastavila a hodila ohaříkům aportík, abych si krapítek jako ten krpál vydejchala. Oba byli nadšený, že můžou hledat v listí, lítat strání dolů a nahoru a blbnout jako štěnda. Tali byla za hodnou, tak nám bylo fajn. Nahore u kostelíčku jsem se rozhodla dát hnedle za ním doprava, rovnou do lesa. A tam jsem bokem od hlavní cesty zaregistrovala, že vede ještě jedna, nenápadná, listím schovaná cesta. "Tý jsem si nikdá nevšimla! Půjdem se tam podívat." napadlo mě okamžitě a odbočila jsem. Ohaříkům jsem neřekla ničehož, jen ať si mě pěkně hlídají. Příběhli hnedle oba dva a tak jsme mohli objevovat.

A! Lidi - tam je to tak půvabný! Tak útulný! To musíte vidět. A taky můžete, protože jsem tentokrát s sebou měla telefon a on se pro ten den dobře vyspal a tak mi udělal pár moc krásných fotek - koukejte:

Novou cestou!

Novou cestou!

Jak svítlo sluníčko, bylo to jak v nějakém přírodním chrámu ☐ . Nesmějte se mi moc, já

nevím, k čemu to líp přirovnat. Bylo to takový čistý a..... a nevím, prostě jak to trefně popsat. To světlo tomu dodávalo takovej nepozemskéj nádech, nebo co. Jak když se vám otevírají nové obzory. Já vím, v lese - obzory, ale prostě jo. Máte pocit, že najednou můžete šéčko dokázat. Jste svobodný, volný a můžete letět. A je tam takovej pokoj a mír a ticho a ptáci řvou. Já vím, pokoj, mír, ticho a ptáci řvou ☐ . Se to jakoby vylučuje, ale právě, že vůbec ne. Jste tam sami se sebou a je to takový, takový intenzivní. Asi tak nejlíp to popsat. Máte pocit, že patříte tam a celý svět patří vám. Dostanete takovej dárek jako.

Ohaři byli unešení stejně jako já, i když pochopitelně po svém. A bylo nám tam moc dobře. Šli jsme a šli a šli a nějak nepřemýšleli nad tím kam. Cesta pak stoupala vzhůru a dovedla nás zhruba tak do půlky té náhorní plošiny, která na vrchu kopce je. Nešla jsem po cestě, ale lesem a natrhala si trochu borůvčí na čaj. Ten je moc dobrý a léčivý. Došli jsme až skorem na konec kopečku, na křižovatku cest. Tam jsem chvíli mudrovala, kudy dál a pak jsem zavrhlala variantu přes silnici směrem na naše oblíbené louky, protože už jsou opravdu vzrostlé. A na návrat lesem už nebylo tolik prostoru a tak jsme se po vršku kopce zase vrátili zpátky ke kostelíčku a cestou dolů si ohařáci užili aportíků a jejich hledání.

Jako závěr víkendu to byla ideální procházka ☐ .

Jo a ještě: ☐ on je Rumíček jinak velmi inteligentní pán, i když to tak nemusí vypadat ☐

